

četnické expositury v N. Konaje schůzi přes sdělený mu zákaz, jednal tedy stěžovatel při nejmenším nedbale, neuvědomiv si předpisy, o které jde, nebo neuváživ náležitě veškeré okolnosti v úvahu přicházející, po případě neodstraniv pochybnosti o původu cedulky. Ježto pak skutková podstata přestupku, o němž se jedná, po subjektivní stránce zlého úmyslu nevyžaduje (§ 238 tr. zák.), nelze v tom shledati právní omyl, že nalézací soud přisvědčil i k otázce subjektivního provinění stěžovatelova.

Čís. 647.

Pokud lze za totožnosti skutkového děje dáti porotcům otázku eventuální.

»Obzvláštní násilností« ve smyslu § 179 tr. zák. rozumí se pouze násilí na věcech.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1921, Kr II 817/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského jako porotního soudu v Opavě ze dne 7. října 1921, jímž byli obžalovaní uznáni vinnými zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II a), 179 tr. zák., výrok porotců k I. hlavní, k I. eventuální a k I. a II. dodatkové otázce a rozsudek porotního soudního dvoru, pokud jim byli obžalovaní uznáni vinnými zločinem krádeže, spáchané na Arnoštu K-ovi, zároveň pak sprostěni z obžaloby po zločin loupeže, na něm spáchané, v těchto výrocích a ve výroku o trestu zrušil a přikázal věc nejbližšímu zasedání soudu porotního, by ji v tomo objemu znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost veřejného žalobce vytýká — dovolávajíc se zmatečního důvodu § 344 čís. 5 tr. ř. — porotnímu dvoru soudnímu, že porušil předpis § 320 tr. ř. tím, že k návrhu obhájců přes odpor veřejného žalobce dal porotcům eventuální otázku, znějící na zločin krádeže, spáchaný násilností, totiž tím, že obžalovaní okradeného Arnošta K-a škrtili, porazili na zem a tam drželi. Stížnost je důvodna. Dle prvního odstavce § 320 tr. ř. jest porotcům dáti vhodnou eventuální otázku, byly-li tvrzeny skutečnosti, podle nichž — předpokládajíc jejich pravdivost — skutek, obžalovanému za vinu kladený, by spadal pod jiný zákon, který není přísnější než zákon uvedený v obžalobě. Takových skutečností tu nebylo. Skutečnosti, obsažené v I. eventuální otázce, že obžalovaní odejmuli koženou tašku s hotovostí, převyšující 2000 K, z držení Arnošta K-a bez jeho přivolení, a že tak učinili násilím, byly vesměs již předmětem I. hlavní otázky; jest bez významu, že v I. eventuální otázce bylo — vsunutím slov »že jej škrtili« — vykonání násilí označeno šířeji než v I. hlavní otázce; tato otázka také neobsahuje na skutečnostech více než I. eventuální otázka. Skutkové děje, uplatňované v I. hlavní a I. eventuální otázce jsou totožné; obsah otázek rozlišuje pouze různost zákonných pojmenování, přimykajících se jednak znění §§ 190, 192, 194 tr. zák. jednak znění §§ 171, 179 tr. zák. Skutkový děj, obsažený v obou otázkách: odnětí, osvojení si cizí věci movité užitím

násilí proti osobě, v jejíž držení věc je, — naplňuje skutkovou podstatu §§ 190, 192, 194 tr. zák. a nespadá proto pod ustanovení §§ 171, 179 tr. zák., jemuž porotním soudním dvorem byl podřaděn pouze na základě mylného výkladu pojmu »obzvláštní násilnost«, již zákon v § 179 tr. zák. míní — jak vyplývá ze srovnání s §em 190 tr. zák., — výhradně násilí na věcech, nikoli na osobě a zejména jí nemíní násilí vykonané před odnětím věci za účelem, zdolati vůli této osoby, vzpírající se odnětí věci. Podmínek pro položení oné eventuální otázky tedy tu nebylo; důsledkem nesprávného postupu soudního dvoru jest, jak správně zmáteční stížnost i s hlediska § 344 čís. 9 tr. ř. uplatňuje, nejasnost, ne-li vnitřní rozpor výroku porotců, kteří skutečnosti v podstatě totožné na jedné straně zápornou odpovědí k I. hlavní otázce zdánlivě neberou za zjištěné, na druhé straně však je kladnou odpovědí k I. eventuální otázce zjišťují. Položením I. eventuální otázky bylo tedy porušeno ustanovení § 320 tr. ř., kteréžto porušení formy mohlo mít a zřejmě také mělo na rozhodnutí účinek obžalobě škodlivý, vzbuzujíc v porotcích domněni, že byť na I. hlavní otázku odpoví záporně, přivádějí k platnosti a k právnímu hodnotění soudním dvorem násilí, obžalovanými na K-ovi vykonané, kladnou odpovědí na I. eventuální otázku. Kladná odpověď na I. otázku eventuální a současná záporná odpověď na I. otázku hlavní měla však též v zápětí uvedený již odpor ve výroku porotců. Ježto jest tu i formální podmínka včasné výhrady zmáteční stížnosti žalobcem, byly výrok porotců a rozsudek prvé stolice, pokud vylíčený zmatek se jich dotýká, dle § 348 tr. zák. zrušeny.

Čís. 648.

Výhrada samostatného stíhání ve smyslu druhého odstavce § 263 tr. ř. není zákonným předpokladem dalšího stíhání ohledně takových činů trestných, ohledně nichž bylo vyloučení již před hlavním přelíčením navrženo, třebaš opatření, jímž vyloučení bylo formálně provedeno, se stalo teprve po té, kdy trestní řízení o prvější obžalobě bylo již právoplatným rozsudkem skončeno.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1920, Kr I 894/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaných do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Liberci ze dne 11. listopadu 1920, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem řetězového obchodu dle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Především nutno obíratí se námitkami, které uplatňují s hlediska důvodu zmátečnosti dle § 281 čís. 9 b) tr. ř. obě zmáteční stížnosti v ten smysl, že obžalovaní K a r e l P. a F r a n t i š e k T. byli pro činy, na něž se vztahuje nynější trestní řízení a napadený rozsudek, již stíhání avšak právoplatným rozsudkem porotního soudu v Liberci ze dne 28. června 1920 osvobozeni; zmáteční stížnost Karla P-a spatřuje v tomto sprostředkujícím rozsudku důvod, vylučující trestnost činu, tudíž v nynějším trestním